

[Holger Larsen.]

ændring, at invaliderne af forsikringsfonden skal kunne hjælpes med disse, selv om de ikke har nogen påviselig erhvervsmæssig betydning for den pågældende. Det må være rimeligt, at fonden hjælper med anskaffelse af større proteser såsom bandager, kunstige lemmer, sygevoogne, høreapparater og ortopædisk fodtøj, selv om man ikke kan sige, at det har øjeblikkelig erhvervsmæssig betydning.

I forbindelse hermed vil jeg gerne spørge den højtærede minister, om det stadig er sådan, at enhver uden faglig viden kan ned-sætte sig og forsyne invaliderede mennesker med bandager og proteser, til hvis fremstilling man netop må forudsætte, at der kræves tilpasning og i nogle tilfælde endog speciel lægelig medvirkning. Kritikken på dette område er rejst i „Socialt Tidsskrift“ i 1947 af kontorchef Ove Lundbye. Han siger i „Socialt Tidsskrift“ i novemhernummeret, at det, der foregår med hensyn til bandager og ortopædisk fodtøj, kan sidestilles med det, der foregår på det medicinske område med kvaksalveri. Jeg traf for nogle år siden en kvinde, der havde fået amputeret benet og havde fået et kunstigt ben, og det var så klodset og tungt at slæbe rundt med, at jeg gav kontorchefen ret, da han fremsatte sin kritik i 1947 gående ud på, at her var et område, hvor der krævedes en kontrol, hvor der, om ikke andet, måtte lovgives for at få fremstillingen af proteser ind i faste former. Jeg ved ikke, om der er sket en ændring her; hvis der er det, skal den højtærede minister jo nok gøre opmærksom derpå, men ellers vil jeg gerne henlede ministerens opmærksomhed på dette specielle område.

De øvrige ændringer, som er udførligt omtalt både i betænkningen fra udvalget, i bemærkningerne til forslaget og i ministerens forelæggelsestale, skal jeg ikke gå ind på i enkeltheder. De tager sigte på at forbedre de særlig hjælpeløse invaliders kår. Dog vil jeg gerne nævne den ændring — jeg ved, den vil blive hilst med glæde —, der gør det muligt for invaliderentyderne ved overgang til aldersrente ved det 65. år fortsat at få deres rente beregnet efter de for invalider gældende regler. Jeg ved, det vil blive hilst med tilfredshed. Den nugældende regel har de pågældende stået ufor-

stående overfor. De kunne ikke forstå, hvorfor de efter at være fyldt 65 år skal stilles dårligere, når netop efter deres syn ekstra hjælp kunne være mere påkrævet.

Jeg skal også pege på den principielle nydannelse, der ligger i ændringen af § 62, om en ydelse til svært invaliderede personer, som ikke er invaliderentydere. Man tager her sigte på at hjælpe personer, som opfylder de helbredsmæssige betingelser for invaliderente, men som til trods herfor kan udøve erhvervsvirksomhed, således at de efter de almindelige invalidebegreber ikke er berettigede til rente. Det er sikkert rigtigt, at sådanne personer kan have særlige udgifter, netop nødvendiggjort af deres invaliditet, således at de bør være berettigede til den hjælp, der efter disse ændringer gives mulighed for.

Idet jeg for de andre ændringers vedkommende henviser til betænkning og bemærkninger, skal jeg anbefale dette lovforslag til en hurtig og velvillig behandling. Vi bevæger os på et område, hvor vi har afgørelsen med hensyn til de dårligst stillede medborgeres kår, og selvom det vil påføre statskassen ekstra udgifter, må vi, der har førligheden i behold, være med til at yde hjælp for at give de hårdt trængte medborgere en håndsrækning.

Forslaget om ændringer i lov om offentlig forsorg angående hjælp til kronisk syge er affødt af bestemmelserne i det lige omtalte forslag om hjælp til svært invaliderede personer. Da der hidtil har været en vis samstemmighed mellem ydelsen til dem, der var invalideforsikrede, og de personer, der ikke kunne optages i invalideforsikringen, fordi de allerede inden optagelsen var invalider, og da forslaget går ud på fortsat at tilvejebringe lighed, skal jeg også anbefale dette forslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Sønderup: Ordføreren for det socialdemokratiske parti sagde henimod slutningen af sin tale bl. a., at vi, der havde vor førlighed, må føle os tilskyndede til at yde hjælp til dem, hvem et sådant livsgode var nægtet. Jeg vil sige heroverfor, at det, der først og fremmest kan blive tale om i forbindelse med de økonomiske problemer, der rejser sig, er formentlig ikke så meget spørgsmålet, hvor meget der skal ydes til den enkelte,